

РЕШЕНИЕ

№ 10071

гр. София, 27.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 11.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2866** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. чл.124, ал.1 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Д. В. Ф.,ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.2, ап.5,чрез,адв.Н. Д.-И. от Софийска Адвокатска колегия, с адрес : [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу заповед №ЧР-СП-99/22.02.2024г. издадена от Председателя на УС на Агенция “Пътна инфраструктура“,с която на основание чл.107, ал.1,т.5,във вр.чл.108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката с агенцията.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед,като немотивирана, издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправната разпоредба на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.Твърди се ,че в заповедта не били посочени конкретно и ясно фактическите обстоятелства, обуславящи обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения,като основание за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателката на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.Твърди се още,че това изискване относно формата на заповедта, което административният орган не спазил, произтича от изричната разпоредба на чл. 108, ал. 1, изр. второ от ЗДСл.Моли заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателката редовно призована,се явява лично и се

представлява от адв.Н. Д. Д.-И.,която поддържа жалбата,с искане да се уважи,по изложените в нея съображения.Претендира присъждане на направените по делото разноски.Депозира писмени бележки.

Ответникът-Председател на Управителния съвет на Агенция “Пътна инфраструктура“,редовно призван,чрез процесуален представител юрк. И. в съдебно заседание оспорва жалбата, с искане да се отхвърли.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки в срок.

Съдът,след като обсъди събраните по делото доказателства и във връзка с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото между страните не е спорно и се установява от приетата като доказателство административна преписка,че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателката е заемала длъжност началник на отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“, Национално Т. управление при Агенция „Пътна инфраструктура“.Тази длъжност е заемала по силата на Заповед №ЧР-СП-НТУ-21/18.01.2023г. на председателя на УС на А.,издадена на основание 82а ал.1 от ЗДСл. Видно от документите,съдържащи се в приложеното по делото служебно досие на жалбоподателката,последната изпълнявала функциите на длъжността „началник отдел“ за периода от назначаването и до момента на прекратяване на служебното правоотношение.По делото е наличен формуляр/към чл.19 ал.1 т.1 от НУРОИСДА/,с изготвен и съгласуван индивидуален работен план във връзка с поставяне на годишна оценка за изпълнението на длъжността от жалбоподателката с период на оценяване от 19.01.2023 г. до 31.12.2023г.,съобразно Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация/НУРОИСДА/.От формулярът и видно ,че на 30.06.2023г. е била проведена и междинна среща,на която оценяващият ръководител отбелязал,че служителят „изпълнява качествено срок целите поставени в индивидуалният работен план“.Окончателната годишна оценка на Д. Ф. за периода е била „изпълнението надвишава изискванията“/л.59/.Оценката е изготвена на 31.01.2024г. и същата е връчена на жалбоподателката на 15.02.2024г.На 22.02.2024г. е изготвен доклад от С. Н. член на управителния съвет на А.,ПИ“.В същият е посочено,че е налице е обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3, изразяващи се в несправяне с работата,а именно значително забавяне в срокове на изпълнение на текущите си задължения,отказва да оказва правна помощ и съдействие на останалите отдели и звена в НТУ,относно законосъобразно осъществяване на техните функции и др.Посочено е също,че на служителя липсват инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните му задължения. Чрез действията си/бездействията си служителя препятства качеството и сроковете при изпълнението на спешни и неотложни задачи.Неглижира съществени събития и процеси, които имат ключово значение за дейността на НТУ.“ Последвало е издаване на оспорената заповед на 22.02.2024г.,с която на основание чл. 107, ал.1,т.5, във вр. чл. 108 от ЗДСл. е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката,за заеманата от нея длъжност началник отдел „Правно-административни дейности и обществени

поръчки“ при Национално Т. управление при А“ПИ“, считано от 22.02.2024г.

Заповедта е връчена на служителя на 22.02.2024г.,срещу която е депозирана жалба вх.№9126/06.03.2024г.до АССГ,по която е образувано настоящото дело.

С протоколно определение на съдът от 11.06.2024г е приета административната преписка,както и доклад на инспектората на МРРБ по повод сигнал на жалбоподателката от 26.02.2024г. в които е отразено,че по повод издадената заповед за прекратяване на правоотношението на жалбоподателката с А“ПИ“,същата не е била съгласувана директора на НТУ,с което не е бил спазен разписания ред в чл. 17, ал. 2 от Вътрешните правила за обмен на електронни документи и документи на хартиен носител в А..

При така установената фактическа обстановка и при спазване разпоредбата на чл. 168, ал.1-3 от АПК за проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед №ЧР-СП-99/22.02.2024г. с която Председателя на УС на Агенция “Пътна инфраструктура“ е прекратил служебното правоотношение на Д. В. Ф. на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл, е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, вр. чл. 154, ал. 2, т. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. В случая оспорената заповед е издадена от органа по назначаването - Председателя на УС на Агенция “Пътна инфраструктура“, на когото изрично нормата на чл. 11, т. 1 от Устройствения правилник на Агенция “Пътна инфраструктура“ е предоставила правото да упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите,работещи по трудово правоотношение, в администрацията на агенцията.

От доказателствата по делото е установено, а и не се спори, че към датата на издаване на процесната заповед лицето В. А. е заемал длъжността Председател на УС на Агенция на “Пътна инфраструктура“.При издаването на заповедта,органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е и правното основание за издаването й - чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз

основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравето състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме).Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин.

В конкретния случай, оспорващата е заемала длъжността-началник отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки“,Национално Т. управление при Агенция „Пътна инфраструктура“,считано от 19.01.2023г.Със Заповед №ЧР-СП-99/22.02.2024г.,издадена на Председателя на УС на Агенция “Пътна инфраструктура“ служебното и правоотношение е прекратено, считано от 22.02.2024 г.,като в заповедта е посочено,че е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения“.Настоящият състав следва да отбележи,че в разпоредбите на ЗДСл не се съдържа нормативно определение на понятието "обективна невъзможност",прието като материалноправна предпоставка за упражненото от органа субективно право.В съдебната практика на съдилищата се приема, че за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия:да е създадена нова фактическа обстановка, същата да води до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението.

С определението за насрочване от 16.04.2022г. съдът е разпределил доказателствената тежест между страните,като е указал на ответника,че следва да установи съществуването на фактическите основания посочени в обжалваната заповед/л.22/.

В приложената и приета от съдът административна преписка не се съдържат доказателства,които позволяват да се установи конкретна фактическа обстановка, която се субсумира в хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл. Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл ,както бе посочено по-горе е бланкетна и във всеки отделен случай органът по назначаването следва да посочи конкретни факти, които изпълват съдържанието й.

Първо в заповедта,липсва ясно и точно посочване кои задължения не е възможно да изпълнява Д.Ф.,не е ясно също с кои свои действия /бездействия,първо е отказала да оказва правна помощ и съдействие на останалите отдели и звена в НТУ и второ е забавила срокове на изпълнение на текущите си задължения.От доказателствата по делото може да се направи извод,че въведените изисквания за изпълнение на длъжността,очевидно са покрити от Д. Ф.,след като оценката и отразена в формуляр/обр.2/,съгласно НУРОИСДА,изготвена на 31.01.2024г. е посочено,че „изпълнението надвишава изискванията“.

Второ в представената преписка по издаване на заповедта липсват данни за въвеждане на нови изисквания за длъжността, на които Д. Ф. да не отговоря.По

делото също не са представени никакви доказателства които да подкрепят изложените според ответника фактически основания, които са бланкетни-инициативност, комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните и задължения.Настоящият състав следва да посочи ,че органа по назначаването е следвало ясно да посочи и представи доказателства, защо служителят не може да изпълнява длъжността, за кои въведени изисквания водят до твърдяната обективна невъзможност за изпълнение на изискванията.В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че за изпълнение на длъжността“ началник отдел“ и възложените с длъжностната характеристика задължения безспорно жалбоподателката е покривала всички изисквания съобразено и с оценката за работата и.Липсват данни по делото какво всъщност се е променило от 31.01.2024г. до 22.02.2024г. и как органът по назначението е установил тази обективна невъзможност жалбоподателка да изпълнява служебните си задължения.По делото не са ангажирани също доказателства от ответника от които да се установява за „липсата инициативност,комуникативност и ефективност при изпълнение на служебните и задължения“ от страна на жалбоподателката.

Трето изготвеният доклад от С. Н.-член на управителният съвет на А„ПИ“,които е част от административната преписка и е предхождал издаването на процесната заповед е изготвен в нарушение на чл. 17, ал. 2 от Вътрешните правила за обмен на електронни документи и документи на хартиен носител в А. и не кореспондира с доказателствата по делото относно изпълнение на служебните задължения от страна на жалбоподателката.

По изложените съображения, съдът приема, че не е налице посоченото в оспорената заповед правно основание по чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателката, при което оспорената заповед се явява незаконосъобразна и е налице отменителното основание по чл. 146,т.4 от АПК,като същата е издадена в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона и следва да се отмени.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и по арг. от чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателката следва да се присъдят разноски.Направено е своевременно искане от пълномощника на оспорващата за присъждане на разноски,следва в полза на Д. Ф. да бъдат заплатени направените по делото разноски в размер на 1010 лева,от които 10 лв. държавна такса и 1000 лв. за адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Водим от горното съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №ЧР-СП-99/22.02.2024г.,издадена от Председателя на УС на Агенция “Пътна инфраструктура“,с която на основание чл.107, ал.1,т.5,във вр.чл.108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на Д. В. Ф.,[ЕГН] от [населено място].

ОСЪЖДА Агенция “Пътна инфраструктура“ [населено място] да заплати на Д. В. Ф.,ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.2, ап.5,разноски по делото в размер на 1010.00(хиляда и десет) лева.

Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия :